

Säsongen 1951/1952:

"Brand-Johan" med mål i mun

Södertälje SK:s populära målvakt Arne "Brand-Johan" Johansson gjorde 1952 ett mycket uppskattat besök vid Göteborgs Ishockeyförbunds propagandaträff i Folkets Hus. Enligt uppgift skall en fulltalig publik ha jublat åt "Brand-Johans" festliga berättartalang.

DM vinnas av Västra Frölunda IF som besegrar IF Fellows i finalen med 3-1, medan Gårda BK i juniorfinalen vinner över BK Fyren med 4-3.

Den 4 februari 1952:

Göteborg inviger olympiaarena

Inför de olympiska lekarna i Oslo 1952 byggde våra vänner i väster den olympiska ishockeybanan Jordal Amfi. Göteborg fick ett hedrande inbjudan att möta Oslos stadslag i samband med invigningen av denna unika anläggning.

Med tre förstärkningar från de regerande svenska mästarna, Södertälje SK, spelade Göteborgs stadslag för första gången på konstis och inför sin dittills största publik på cirka 7.000 personer. Oslos lag, som till åtta tiondelar var identiskt med Norges olympiska lag, vann med 4-0.

Vårt förstärka lag som deltog vid denna historiska händelse var följande:

Målvakt: Arne "Brand-Johan" Johansson (Södertälje SK) samt (reserv: Knut Kindberg, Udden)

Backar: Tage "Sparlågan" Lindberg (Södertälje SK), Per-Olof Larsson (Fellows), K. E. Sterner (Fellows), Börje Löfgren (Södertälje SK).

Forwards: Bertil Andersson (Fellows), Åke Schön (Udden), Rolf Ek (Udden), Stig Nyström (Udden), Stig Törling (Fellows) och Rune Tolén (Udden).

Reseledare var Arne Bladh, lagledare Holger Jernsten samt "trunkbärare" Mauritz Carlsson och Kurt Johansson.

I en källa hittar vi bland annat följande:

"Det var då snabbskrinande Rolf Ek rasade igenom det norska försvaret och sköt i mål och rakt igenom nätet enligt vad han själv försäkrade. Måldomarna observerade tyvärr inte fullträffen."

Kurt Johansson var alltså med på resan till Oslo och han beskrev med stor inlevelse skillnaden mellan en olympiaarena och Krokslättsbanan:

"För spelare som kom från Ullevi och Krokslättsbanans fotogenkaminsprimitiva interiörer till detta ishockeypalats kändes det ungefär lika bortkommet och ovanligt som för en tiggare att kliva in i en hollywoodelegant bungalow.

Här skötte spelarna lika omsorgsfullt som om var och en hade haft sin mamma med sig. Stora, varma fårskinnspälsar lånades ut till varje spelare och ledare, och i pauserna stod rykande varmt te färdigt att inmundigas."

Säsongen 1951/1952:

Höjda domararvoden

"Från och med säsongen 1952/1953 har domarnas arvoden höjts med 5 kronor per match" står det att läsa i ett dokument.

I samma källa står det också följande: "För A-lagsmatch är domararvodet 5 kronor (fem), för B-lags- och juniormatcher 3 kronor (tre)."

Notera dock beträffande det första citatet att det står "höjts med" och inte "höjts till". Det torde med andra ord varit en kraftfull höjning.